

عنوان مقاله:

حواس پنجگانه و حسامیزی در شعر

محل انتشار:

دو فصلنامه پژوهشهای ادب عرفانی (گوهر گویا)، دوره 2، شماره 4 (سال: 1387)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسنده:

پرستو کریمی - استادیار زبان و ادبیات فارسی دانشگاه شهرکرد

خلاصه مقاله:

شعر معمولاً حاصل تجربه ها و یافته های شاعر است. بسیاری از این تجربه ها و یافته ها تنها به یاری یکی از حواس به دست نیامده است. شاعر برای بیان کردن و انتقال دادن اینگونه موارد نیازمند آن است که حواس گوناگون مخاطب را همزمان تحت تاثیر قرار دهد. یکی از راه های این کار حسامیزی است. این آرایه گاه از راه به کار بردن واژگان و تعبیرات مربوط به حسی درباره حس دیگر است؛ همچنین ممکن است با استفاده از معانی ایهامی یک واژه دو یا چند حس را به طور همزمان تحت تاثیر قرار دهد. کاربرد حسامیزی در ادبیات غرب گاه بر اثر نظریه ارتباط ها یا عقیده به پیوندی نهانی میان پنج حس است. این نظریه می تواند با نظرمولانا درباره حواس قابل مقایسه باشد. گاهی دیگر حسامیزی حاصل حالت سینستزی در شاعر است. حالتی که احتمالاً شاعرانی چون رمبو و ویکتور هوگو تجربه کرده اند. حسامیزی در ادب کهن فارسی نمونه های محدودی داشته است. بسامد آن در سبک هندی افزایش یافته و در شعر معاصر رواج کامل پیدا کرده است. سیر این تحول در مقاله حاضر بررسی شده است.

کلمات کلیدی:

حواس پنجگانه، حسامیزی، سینستزی، نظریه ارتباط ها

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1209588>

